

bet af 19 Aar i England gaaet fra 5 til 1 Aar, og det beviser det Modfatte af, hvad det ærede Medlem sagde. Han sagde, at i alle Lande var man misfornøjet med det Tidrum, man havde bestemt. Nei, havde man været misfornøjet i England, var man gaaet en anden Vej. Men saaledes sagde han, og uagtet han havde Ret i en Del af, hvad han sagde, har han det dog ikke i dette Spørgsmaal. Han siger, at man har villet lette Afdelingen til Forsørgelsesret i England og stræbe hen til, at den Kommune, hvor Bedkommende opholder sig, ogsaa bliver Forsørgelseskommune, deri har han Ret. Man har i England bestemt — og det er en human Bestemmelse overfor de Fattige — at naar en Læredreng eller en Uden kommer i Lære, er han, hvis han bliver nødt til at ty til Fattigvæsenet, forsørgelsesberettiget der, hvor han er, naar han kun har været der i 40 Dage. Man kan saa ikke jage ham bort, Det Samme gjælder ogsaa om Joll, der kjøbe en Eiendom, eller betale Skat til en vis Størrelse. Hvorfor har man gjort det i England? Det er af humane Hensyn. Derfor kan man vel forstaa, at man her nogle Aar efter var gennemtrængt af disse humane Følelser, men det var ikke alene derfor, men det var ogsaa, fordi man havde i frist Minde, at to af vore nærmeste Nabo-lande vare gaaede over til en kortere Tid til at erhverve Forsørgelsesret i. Kort sagt, man var gennemtrængt af de smukke Udtalelser i den tydske Rigsdag, da Spørgsmaalet behandlede der om Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Ophold. I Tydsland krævedes der tidligere en længere Tid, og i Slesvig-Holsten havde man tidligere endogsaa 15 Aar for at vinde Forsørgelsesret, og der var stor Forhandling og Debat i den tydske Rigsdag derom, og selv konservative Medlemmer drog i Felten mod den lange Tid og kaldte det Barbari med de 5 Aar, som fra nogle Medlemmer var foreslaaet. Man havde, i Tydsland sandsynligvis gaaet til enten 1 Aar for at vinde Forsørgelsesret, eller til, at Opholdsstedet altid skulde være Bedkommendes Forsørgelsessted, naar det ikke havde været, at der flere Steder krævedes 15 Aar, og derfor vilde bleven en meget radikal Forandring, hvorfor Enden blev, man blev staaende ved 2 Aar. Det forholder sig ikke saaledes, som det ærede Medlem sagde, at kun i Sydtyskland havde man 2 Aar. Man har en Lov af 6te Juni 1870, som gjælder for hele Tydsland, hvorved der vindes Forsørgelsesret ved et Ophold paa 2 Aar. Dette har jeg villet sige til det ærede Medlem, og det gjælder ogsaa overfor andre ærede Medlemmer her, til hvis Udtalelser jeg ellers

andre Retninger har kunnet slutte mig. Jeg kan ogsaa til en vis Grad slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (N. Holm) sagde, om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. Det kan jeg i flere Retninger gøre, skøndt jeg ikke deler helt hans Mening. Med Hensyn til Eftergivelse af Fattigunderstøttelse i Tydsland, stiller man sig der meget friindet. I den tydske Valglov spørges ikke, om Bedkommende engang i Livet har nydt Fattigunderstøttelse. Der spørges kun, om han i det sidste Aar før Valget har nydt en saadan — det er vist § 2 eller 3 i den tydske Valglov, der omtaler det. Altsaa, den tydske Lovgivning har haft et langt friere Syn derpaa, end man har her i Danmark, efter de Udtalelser, som ere komne frem i sidste Møde.

Jeg skal ikke oplæse Ordlyden af § 5 i den svenske Fattiglov af 1871, men den siger omtrent dette, at forsaavidt den Paagældende har nydt Fattigunderstøttelse, inden et Aar er gaaet, har han ikke erhvervet Forsørgelsesret; derimod har han naaet det under andre Forhold efter et Aars Ophold. Jeg skal ikke komme ind paa den svenske Lovgivning. Det er et meget indviklet System. I et enkelt Tilfælde skal vedkommende Arbeidsgiver være Forsørger af trængende Fattige. I Frankrig har man kun et Aar for at vinde Forsørgelsesret paa Opholdsstedet for boistående Personer, og 2 Aar for Tjenestehende og andre med dem Ligestillede. I Norge 2 Aar. Jeg drager dette frem for at vise, at man andre Steder ikke er bleven kjed af det kortere Aaremaal, og for at man kan forstaa, at hele Vensre i 1874—75 var stemt for det korte Tidrum, og jeg maa beklage, at jeg var en af de Første, som veg bort derfra og gik over til Mæglingssystemet; men efter at være naaet til Mæglingssystemet, de 5 Aar, hører man nu udtale, at man kun skal kunne begynde at vinde Forsørgelsesret efter Opnaaelse af Fuldmyndighedsalderen, nemlig 10—15 Aar efter at Bedkommende er bleven fuldmyndig, 25 Aar, hvoraf jo Følgen vil blive, at man jager de Fattige bort fra den Kommune, hvor de opholde sig, til den Bedkommune, eller hvor det nu er, som de maaste aldrig have set. Tydskerne have Ret i at kalde det Barbari, at Bedkommende, fordi Moderen 10 Maanedes Dagen for Barnets Fødsel har opholdt sig i en Kommune, skal jages bort fra det Sted, hvor han nu opholder sig og tjener paa en ærlig Maade sit Livsophold. Det er ikke humant efter min Mening. Selv om den høitærede Minister er stikker paa, at jeg nu staa ene med den Opfattelse her i Thinget, kan jeg forstikke den høitærede Minister om, at vort